

Aktualitātes maijā

14. maijā Kunga debeskāpšana. Sv. Mises pl. 7.30, 11.00 un 18.00.

15. maijā V. J. Marija no Aglonas, Latvijas galvenā aizbildne, svinības. Sv. Mises pl. 7.30, 11.00 un 18.00.

16. maijā Baznīcu nakts:

15.30 – 16.30 Iespēja uzkāpt baznīcas tornī

16.30 – 17.30 Ekskursija ar gidu

18.00 Sv. Mise

19.00 Koncerts. Uzstājas Sv. Franciska draudzes mūziķi

20.30 Slavēšana kopā ar jauniešiem

24. maijā Svētā Gara nosūtīšana. Svētdienas kārtība.

31. maijā Vissvētā Trīsvienība. Svētdienas kārtība.

Jauniešu tikšanās: 8. un 22. maijā pl. 18.30 (Terēze: t. 20456790 un Klinta: t. 27491866).

Sv. Jāzepa vīru tikšanās: katru trešdienu pl. 18.30 (Raimonds: t. 29555886).

Svētās Mises: svētdienās: pl. 7.30, 8.30 (poļu val.), 9.30 (ģimenēm un bērniem), 11.00 (summa), 18.00 (jauniešu). Lielos svētkos: pl. 7.30, 11.00, 18.00. Darba dienās: pl. 7.30 un 18.00.

Vissv. Sakramenta adorācija: piektdienās pl. 8.00 – 18.00.

Svētdienas skola: bērniem un jauniešiem latviski – Santa (t. 29145372), pieaugušajiem latviski – Staņislava (t. 26011033), krievu valodā – Staņislava (t. 29586261).

Draudzes kori: bērnu koris (Sarmīte: t. 26455041), jauniešu koris (Andra: t. 29110913), pieaugušo koris (Andris: t. 20405892).

Marijas Leģions: Miliana: t. 26459662.

Caritas grupa: Evita: t. 26383138.

INFORMĀCIJA: ☎ 26789891; ✉ info@franciskadraudze.lv;

🏠 www.franciskadraudze.lv

RĪGAS SVĒTĀ FRANCISKA ROMAS KATOĻU DRAUDZE

Katoļu iela 16, Rīga, LV – 1003.

Reģ. Nr. 90000086667.

AS “SEB banka”, LV44UNLA0050006711101, UNLALV2X.

Dārgie brāļi un māsas!

Maijā svinam ļoti nozīmīgus un skaistus svētkus – Vasarsvētkus (Svētā Gara nosūtīšanu). Kas ir Vasarsvētki? Tos var salīdzināt ar dzemdību dienu, kad bērns, kurš deviņus mēnešus ir bijis mātes miesās, nāk pasaulē, un Tu ieraugi viņa seju, skaties viņam acīs. Tas vairs nav tikai iedomāts tēls vai iztēle – tas ir dzīvs cilvēks, kam vari pieskarties ar rokām, kuru vari apskaut.

Tāpat ir ar Vasarsvētkiem. Garīgā un ticības dzīve vispirms veidojas mūsos iekšēji, bet pienāk brīdis, kad tas, kas ir dzimis sirdī, ienāk šajā pasaulē un kļūst redzams.

Bez Vasarsvētkiem kristietība nepastāv. Tie ir iznākšana no augšistabām, no noslēgtības – dzīvības iznešana ārā, pasaulē. Tās dzīvības, ko Kungs vispirms ir uzmodinājis katrā no mums.

Svētajam Garam ir šī pamatloma – Viņš ir tas, kas piešķir mūsu dzīvei realitāti. Ja līdz šim mums ticība varbūt bija tikai iztēle – Dieva vaiga meklēšana, kurā reizēm ielauzās arī šaubas, vai neesam visu izdomājuši – tad Svētais Gars kādā brīdī piešķir visam konkrētību. Viņš ļauj to piedzīvot, it kā pieskarties ar rokām, un ievēd mūs realitātē.

Bez Svētā Gara ticība viegli paliek ieslēgta iztēlē un noslēgtībā. Tā var aprobežoties ar baznīcas sienām vai kļūt par kaut ko, kas tiek izdzīvots tikai sevī. Taču, kad darbojas Svētais Gars, viss kļūst īsts un konkrēts – tas, kas ir bijis neredzams, kļūst redzams un sataustāms. Un tad vairs nav iespējams to paturēt tikai sev – rodas vēlme dalīties, stāstīt par to citiem un ļaut šai dzīvei kļūt par iedvesmu arī citiem.

Lai augšāmceltais Kungs, kuru esam piedzīvojuši savās bailēs un sirdīs, kļūst tik dzīvs un paties, ka mēs varam Viņu sludināt, par Viņu stāstīt un ļaut arī citiem Viņu iepazīt!

Skaistākais Vasarsvētku notikumā ir tas, ka visi dzirdēja apustuļus runājam katra klausītāja dzimtajā valodā. Varbūt tāpēc, ka tā laika – un patiesībā visu

laiku – universālā valoda ir mīlestība. Kad cilvēkā ir mīlestība, kas nāk no Dieva, viņš kļūst saprotams ikvienam, neskatoties uz attālumu un atšķirībām. Tā ir Vasarsvētku dāvana pasaulei.

Pr. Toms Priedoliņš

Izstāde “Sv. Franciska iedvesmā” atklāta – aicinām piedalīties balsojumā

12. aprīļa pēcpusdienā mūsu baznīcā notika radošo darbu konkursa izstādes atklāšana. Atjaunoto vitrāžu gaismas spēle un mākslas darbu spožums priecēja konkursa dalībniekus, viņu atbalstītājus un pirmos izstādes apmeklētājus.

Sirsnīgs paldies visiem 34 izstādes dalībniekiem par ieguldīto darbu un radošumu, kā arī ikvienam, kurš iedrošināja māksliniekus un literātus. Izstāde apskatāma līdz 17. maijam laikā, kad baznīca ir atvērta.

Aicinām apmeklētājus piedalīties balsojumā, izvēloties vienu sev tuvāko darbu katrā kategorijā. Balsot iespējams gan klātienē, aizpildot anketu un iemetot to kastītē pie zīmējumu stenda, gan digitāli, noskenējot kvadrāt kodu pie šī raksta.

Lai šī izstāde iedvesmo un arvien vairāk atklāj Svētā Franciska liecību mūsu ikdienā!

Ausma – ticība, cerība, mīlestība un skaistums

Jau iepriekšējā izdevumā iepazīstinājām ar mūsu draudzes locekli Ausmu, kuras klātbūtne baznīcā ir tik dabiska un pašsaprotama, ka nereti pat nepamanām, cik daudz darba, izdomas un mīlestības viņa iegulda dievnamā. Jau gadu desmitiem kopā ar mūsu Anitu viņa kalpo draudzē – uzkopj baznīcu, rūpējas par ziedu kompozīcijām un dežurē grāmatu galdā. Šajā rakstā Ausma dalās savās atmiņās un pārdomās kā nelielā dzīves atmiņu

albumā, kur vienkāršās ainās atklājas Dieva klātbūtne un vadība viņas ikdienā.

Ticība man ir līdzās jau kopš bērnības. No tiem gadiem spilgti atceros vienu īpaši skaistu ainu. Man bija kādi četri vai pieci gadi. Bija saulaina vasaras pēcpusdiena. Es, mazs bērns, sēdēju lauku klētī – durvis vaļā, un iekšā plūda saules gaisma. Klētī stāvēja liela tīne, kur vecaimāte glabāja dažādas seģenes, bet zem tām apakšā – arī grāmatas. Tās padomju laikos nemaz tā brīvi nedrīkstēja turēt. Starp tām bija arī dziesmu grāmata vecajā drukā. Un tajā iekšā bija bildīte – Jēzus ar ērkšķu vainagu.

Es sēdēju saulītē, paņēmu dziesmu grāmatu klēpī, glāstīju šo attēlu un klusi jautāju:

“Pestītāj, kas Tev to izdarīja? Kas Tev to kroni uzlika galvā? Kāpēc Tev tā jācieš?”

Mani vienmēr piesaistīja šī grāmata. Tiklīdz radās iespēja, es gāju uz klēti un to atkal un atkal šķirstīju. Tomēr visvairāk atmiņā palicis tieši šis kontrasts – silta saules gaisma, sasilusi koka grīda un tajā pašā laikā Pestītājs ar ērkšķu vainagu. Es ilgi skatījos uz attēlu un domāju: bet Viņam taču sāp! Glāstīju to bildīti un jautāju:

“Pestītāj, kas Tev to izdarīja?”

Tas ir kaut kas Dieva ielikts – to nevar iemācīt. Un tas man ir bijis līdzī visu dzīvi. Ir bijuši dažādi laiki – brīži, kad vairāk, kad mazāk, bet Baznīca vienmēr manā dzīvē ir bijusi līdzās.

Kad tikko tika dibināts Katehētikas institūts, es tajā iestājos un mācījos trīs gadus. Īpaši spilgti atceros kādu eksāmenu pie Penjuštēva (pr. Viktora Pentjuša). Es biju atbraukusi uz Rīgu, uz viņa Sāpju Dievmātes draudzes mājas mansarda dzīvokli. Viņš teica:

“Nu tad stāsti, es paklausīšos.”

Es sāku stāstīt, bet pēc brīža skatos – viņš it kā aizmidzis. Apklusu. Bet viņš saka:

“Stāsti vien, bērns, stāsti vien. Tu jau arī, no Barkavas braukdama, esi piekususi.”

Un tad viņš piebilda:

“Labāk tu man pastāsti nevis to, kas grāmatā rakstīts, bet kā jūsu draudzei iet. Tas būs tavš īstākais eksāmens. Pastāsti, kā draudzei klājas, ko darāt. Tā dzīve jau ir tas galvenais. Es jau zinu, ka tu to grāmatu esi trīsreiz izlasījusi – ko tu man te vairs atstāstīsi!”

Cerība ir Dieva dāvana. Uz tās mēs balstām savu dzīvi. Ja mēs necerētu, ka Dievs mūs gaida Debesīs, ja necerētu, ka rīt uzausīs jauna diena, ja necerētu, ka mūsu bērni izaugs – kāpēc tad vispār būtu vērts dzīvot?

Dievs, būdams pasaulē, gāja pie tiem, kuriem visvairāk bija vajadzīga palīdzība – pie slimajiem, nabadzīgajiem un atstumtajiem. Arī manā dzīvē šis mīlestības aicinājums ir ļoti konkrēts. Es strādāju speciālā internātpamatskolā, kur mācās bērni ar īpašām vajadzībām un dažādām diagnozēm. Šie bērni ir jūtīgi, patiesi un savā veidā gudri. No viņiem īpaši var mācīties patiesumu – viņi skatās acīs bez izlikšanās, ar atvērtību. Kā mans vīrs reiz teica: tas jau tev nav tikai darbs, tā ir misija.

Ikdienu nozīmē būt līdzās visā: jaunākajiem nepieciešama aprūpe, bet lielākie bērni meklē padomu un atbalstu. Ir jāprot gan praktiski palīdzēt, gan uzklausīt un stiprināt, piemēram, ļaujot lielajām meitenēm paraudāt uz pleca par savām sirdslietām.

Manā klasē ir zēns, kuram nav roku – tikai līdz elkoņiem – un viņš savos 14 gados pārvietojas ar protēzēm. Sastopot šādu bērnu, cilvēkiem pirmā reakcija bieži vien ir apjukums vai vēlme novērsties. Tomēr, lai viņu paņemtu klēpī, samīļotu, aizvestu uz stundu, palīdzētu mācībās vai sagērbtu sportam, nepietiek ar pienākuma sajūtu vien, – tam ir vajadzīgs aicinājums. Ja cilvēks nemīl Dievu, viņš nespēj patiesi iemīlēt arī šādu mazo cilvēku.

Gan dzīves izpratni, gan prasmi būt pie ziediem, pie bērniem, pie visa – to

visu atver Dievs. Tāpēc, ja kāds saka, ka Dieva nav – varbūt viņam nav, bet man Viņš ir vienmēr. Es jūtu, ka Viņš mani vada, it kā ar pirkstu rādīt: “Ej un dari!”

Dievs ir sākums un beigas. Viss, kas ar cilvēku notiek, un viss, kas viņā ir ielikts, nāk no Dieva. Tāpēc ir svarīgi censties izmantot to, ko Dievs ir devis. Jo katram Viņš dod – rokas, kājas, acis, muti. Izmanto šīs dāvanas! Uzdrošini lietot to, kas tev ir dots!

Tomēr vispirms cilvēkam ir jāatrod pamats. Un tad viņš var kā putniņš – vispirms savīt mazu ligzdiņu un pēc tam to veidot arvien lielāku un lielāku. Bet pats svarīgākais ir pamats, jo uz smiltīm neko nevar uzcelt.

Ar Ausmu Šneideri sarunājās Alīna Ozoliņa

Svētā Franciska attēls

Ienākot dievnamā, mūs sagaida Svētais Francisks pilnā augumā. Pateicamies mūsu draudzes loceklim Intam, kurš ar lielu meistarību izveidojis kopiju no slavenā itāliešu mākslinieka Čimabues (13. gs.) freskas. Tās oriģināls atrodas Sv. Franciska bazilikā Asīzē un ir viens no senākajiem un pazīstamākajiem Franciska atveidojumiem mākslā. Bizantijas tradīcijā radītais portrets ir daļa no plašākas kompozīcijas, kurā attēlota Dievmāte ar Bērnu Jēzu un četriem eņģeļiem.

Francisku atpazīstam pēc viņa vienkāršā apģērba – brūnā habita, kas apjozts ar virvi. Trīs mezgli virvē simbolizē klosterbrāļu apņemšanos dzīvot paklausībā, nabadzībā un šķīstībā. Franciska rokās, kājās un sēnā redzamas brūces jeb stigmas, kas ir redzamā zīme viņa vienotībai ar Kristu. Nav nejaušība, ka Asīzes Svētais bija lūdzies, lai spētu mīlēt tā, kā bija mīlējis viņa krustā sistais Kungs. Rokās Francisks tur Evaņģēlija grāmatu, jo viņa dzīves vienīgā regula bija dzīvot saskaņā ar Evaņģēliju.

Lai mūsu draudzes aizbildnis iedvesmo un palīdz ikvienam drosmīgi doties uz priekšu pa Evaņģēlija šauro, bet prieka un svētības pilno ceļu!

pr. Kārlis Miķelsons